

Sygnatura akt XI GC 1050/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Plewczyński

Protokolant: Szymon Pawłowski

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 25374,57 zł (dwadzieścia pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery zł pięćdziesiąt siedem gr) wraz z odsetkami ustawowymi (od 1 stycznia 2016r z odsetkami ustawowymi za opóźnienie) od dnia 22 maja 2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4389,07 zł (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt dziewięć zł siedem gr) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 1050/15

UZASADNIENIE

Sprawa rozpoznawana była w postępowaniu „zwykłym”

Dnia 13 marca 2015 roku powódka (...) spółka akcyjna w W. wniosła przeciwko pozwanej (...) spółka akcyjna w W. pozew o zapłatę kwoty 26.302,87 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz złożyła wniosek o zasądzenie kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powódka wskazała, iż dochodzi roszczeń regresowych przysługujących od ubezpieczyciela sprawy zdarzenia, z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Podała, że przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i wypłaciła kwotę 26.302,87 zł na rzecz podmiotu dokonującego naprawy. Dodała, że pozwana odmówiła dokonania refundacji.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 czerwca 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie, XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że doszło do przedmiotowej kolizji. Zarzuciła, że nie uzyskała dokumentów jednoznacznie potwierdzających, iż sprawcą zdarzenia drogowego był kierujący ciągnikiem marki (...). Zakwestionowała również zakres uszkodzeń powstałych w pojeździe marki M..

W piśmie z dnia 25 września 2015 r. powódka podtrzymała stanowisko w sprawie. Nadto, wskazała, że sprawca szkody sporządził pisemne oświadczenie o przyczynie kolizji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2011 r. doszło do kolizji, w której samochód marki M. (...) o nr. rej. (...) został uszkodzony przez sprawcę kierującego ciągnikiem marki (...) o nr. rej. (...) U z naczepą marki K. o nr. rej. (...), który podczas wjeżdżania na parking nie zachował należytej ostrożności i prawym przodem naczepy uderzył w tył zaparkowanego pojazdu M. (...).

Sprawca zdarzenia, J. K., potwierdził okoliczności powstania szkody w spisany oświadczeniu.

Dowód:

- oświadczenie, k. 22,
- druk zgłoszenia szkody, k. 39 – 43,
- dowód rejestracyjny, k. 55 – 56
- wyciąg z informacji KRS, k. 57 – 64
- prawo jazdy, k. 65 – 66,
- kalkulacja naprawy, k. 73 – 115,
- zeznania świadka J. K., k. 180 – 181,
- zeznania świadka J. B., k. 181.

W dacie zdarzenia ciągnik marki (...) o nr. rej. (...) objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności OC przez (...) spółkę akcyjną w W..

Dowód:

- informacja, k. 28.

Naprawa uszkodzonego pojazdu została przeprowadzona w (...) B. sp. j. w S. (w serwisie (...)). W związku z przeprowadzeniem naprawy uszkodzonego pojazdu (...) B. sp. j. w S. wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 20 maja 2011 r. na kwotę 26 303,33zł netto (32.353,11 zł. brutto)

Dowód:

- faktura VAT, k. 23 – 24.

Powódka w ramach zawartej z poszkodowanym umowy AC przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i dokonała zapłaty łącznie kwoty 26.302,87 zł na rzecz podmiotu dokonującego naprawy, o czym zawiadomiła poszkodowanego pismem z dnia 22 czerwca 2011 r.

Dowód:

- decyzja, k. 25 – 27,

- wykaz szkód, k. 31,
- karta ubezpieczenia, k. 68,
- upoważnienie, k. 70.

Pismem z dnia 29 marca 2012 r., doręczonym pozwanej w dniu 21 kwietnia 2012 r., powódka wezwała pozwaną do zapłaty regresu w kwocie 26.302,87 zł z tytułu wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania.

Pozwana odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie i wypłaty odszkodowania, wskazując, że niezbędne jest złożenie potwierdzenia okoliczności zdarzenia i potwierdzenia odpowiedzialności pozwanej przez ubezpieczonego.

Pismem z dnia 7 maja 2012 r., doręczonym pozwanej w dniu 9 maja 2012 r. powódka ponownie wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 26.302,87 zł.

W odpowiedzi pozwana wskazała, że zgromadzony materiał nie dostarczył dowodów aby odpowiedzialność za spowodowanie przedmiotowego zdarzenia ponosiła osoba kierująca pojazdem marki (...) nr rej. (...) i podtrzymała decyzję odmowną dotyczącą wypłaty odszkodowania.

Dowód:

- wezwania do zapłaty, k. 29-30, 33-34,
- dowód doręczenia, k. 32, 36,
- pisma pozwanej, k. 37 – 38.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki M. (...) o nr. rej. (...) w wyniku przedmiotowego zdarzenia wynosił 25.374,57 zł netto. Przy wyliczeniu nie uwzględniono przetarcia zderzaka, które powstało w innych okolicznościach.

Dowód:

- kalkulacja naprawy, k. 44 – 45,
- pisemna opinia biegłego sądowego M. M., k. 195 – 204,
- kosztorys, k. 206 – 208,
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. M., k. 234 – 235.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawę prawną roszczenia stanowi art 828 k.p.c. zgodnie z którym z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń wynikała z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r Nr 124 poz. 1152 ze zm.), zgodnie z którym, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązkiem odszkodowawczym

ubezpieczyciela wobec poszkodowanego są objęte wszelkie postaci szkody wyrządzone tej osobie, a więc zarówno szkody na osobie, jak i szkody na mieniu, co wynika z art. 34 ust. 1 powołanej ustawy.

Stosownie do art. 822 §4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Pozwany odpowiada tylko w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Z bezspornych okoliczności sprawy wynika, że do wypadku doszło na skutek zderzenia kilku pojazdów, podstawę materialnoprawną dochodzonego przez powoda roszczenia stanowi zatem art. 415 kc w zw. z art. 436 §2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1998r sygn. akt CKU 87/98 opubl. Prok.i Pr. 1999 Nr 3 poz. 31). Przyjęcie jako podstawy art. 435 k.c. w zw. z art. 436 §1 prowadziłoby do tożsamego rozstrzygnięcia.

Pozwana w sprzeciwie podniosła, że nie ma dowodów, bo nie uzyskała dokumentów jednoznacznie potwierdzających fakt, iż sprawcą był kierujący ciągnikiem marki (...). Z ostrożności zakwestionowała też twierdzenia powoda dotyczące zakresu uszkodzeń oraz kosztów ich naprawy.

Sprawstwo kierującego ciągnikiem marki (...) nie budzi żadnych wątpliwości. Wbrew twierdzeniom pozwanej J. K. bezpośrednio po zdarzeniu potwierdził swoją odpowiedzialność podpisując oświadczenie. Oświadczenie to znajdowało się w aktach szkody i nie było przeszkód do jego uwzględnienia. Dodatkowo J. K. przesłuchany w charakterze świadka również opisał przebieg zdarzenia. Jego zeznania jako spójne i logiczne są w pełni wiarygodne. Powołany w sprawie biegły sądowy, co do zasady, nie zakwestionował możliwości powstania uszkodzeń w sposób przedstawiony przez powoda (wyjątek to przetarcie zderzaka tylnego). Na rozprawie szczegółowo odniósł się też do zarzutów pozwanej wyjaśniając genezę poszczególnych uszkodzeń oraz przebieg zdarzenia.

Koszt naprawy uszkodzeń powstałych w przedmiotowym zdarzeniu biegły ustalił na kwotę 25 374,57zł netto. W tym zakresie żadna ze stron zarzutów nie zgłaszała. Ustalenia biegłego nie budzą także wątpliwości Sądu.

Stosownie do utrwalonych w nauce i orzecznictwie poglądów dowód z opinii biegłego ze względu na swoją specyfikę może być oceniany przez sąd jedynie w płaszczyźnie poprawności logicznej, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej (por. Wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004r, sygn.akt II CK 572/04, Lex nr 151656). Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wyprowadzać własne stwierdzenia (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990r sygn. akt I PR 148/90 opubl. Lex nr 5319, OSP 1991/11/300, wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87 opubl. PiZS 1988, nr 7, poz. 62, Komentarz do art.278 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.). W ocenie Sądu biegły sporządził prawidłowo opinię pisemną, a dodatkowo odnosząc się do zarzutów pozwanej wyjaśnił ją na rozprawie. Przy sporządzaniu opinii biegły uwzględnił materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy. Biegły M. M. sporządzający opinię jest stałym i długoletnim biegłym sądowym. Nie ma podstaw do podważania jego kwalifikacji i twierdzeń opartych na wiedzy i doświadczeniu.

Rozliczenie w kwocie netto nie jest sporne między stronami.

Pozwana nie kwestionowała żądania pozwu w zakresie odsetek, a żądanie to jest zgodne z obowiązującymi przepisami. Odsetki przyznano na podstawie art 481 §1 i 2 k.c.

Istotne elementy materiału dowodowego omówione zostały we wcześniejszej fazie uzasadnienia. Dla porządku wskazać należy, że Sąd dokonał ustaleń w oparciu o częściowo niesporne twierdzenia stron, dowody z dokumentów, dowód z zeznań świadków oraz dowód z opinii biegłego. Autentyczność i treść dokumentów nie była kwestionowana, strony wyprowadzały z nich jedynie częściowo odmienne wnioski. Zeznania świadka J. K. obrazują przebieg przedmiotowego zdarzenia. Zeznania świadka J. B. mają charakter bardziej ogólny, co może wynikać z upływu czasu. Wcześniej dokładniej przedstawił on przebieg zdarzenia w zgłoszeniu szkody (k.71-75). Przedstawiony materiał tworzy spójną i logiczną całość.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 100zd.2 k.p.c. Powódka uległa tylko nieznacznie (co do 3%) w związku z czym zasadnym jest zasądzenie na jej rzecz wszystkich poniesionych kosztów.

Na uwzględnione do rozliczenia po stronie powodowej koszty procesu składają się: koszt zastępstwa procesowego w kwocie 2400zł, który określono na podstawie §2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł, opłata od pozwu 1316zł i połowa poniesionych kosztów na biegłego tj.656,07zł (reszta zostanie zwrócona po uprawomocnieniu się wyroku).

Mając na uwadze powyższe rozstrzygnięto jak w punkcie III sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)